

PROP DE VOSALTRES

1 de maig. Treball i caritat

Estimats diocesans:

El dia primer de maig té una gran rellevància en la nostra societat perquè se celebra l'anomenat Dia del Treball o Festa dels Treballadors, que té repercussions socials a tot el món. L'origen de la jornada es remunta a la fi del segle XIX, en plena revolució industrial, en una ciutat dels Estats Units. Allí els sindicats dels treballadors van promoure una vaga per reivindicar unes condicions dignes en la seva feina i van ser reprimits per la força pública que va causar la mort d'alguns dels manifestants.

He resumit breument els fets perquè no ens oblidem del motiu de la celebració. La protesta va tenir molta repercussió en els anys posteriors i s'han escrit milers de pàgines analitzant el desenvolupament del món capitalista i les conseqüències en les quals van estar malvivint milions de treballadors. Les seves lluites van aconseguir modificar les condicions laborals, i la propietat dels mitjans de producció va buscar noves fórmules per garantir el sosteniment del capital i el valor de la força del treball. Des d'aleshores la percepció de les relacions entre el capital i el treball humà ha evolucionat molt. Hem passat del gran abús en el nombre d'hores treballades diàriament per cadascú o de l'exploatació infantil, tantes vegades condemnada, fins a les condicions actuals en què a les empreses es parla de la dignitat de la persona i del treball decent. S'ha fet un gran pas, però no tot s'ha resolt. Contínuament sorgeixen noves formes d'exploatació de persones que són motiu de reflexió i de cer-

ca de noves solucions: per als aturats, per als qui no tenen papers, per als qui manquen de subsidis, i encara, en alguns països, per al treball infantil...

L'Església catòlica ha publicat molts documents sobre aquest tema tan important per al gènere humà. Des de Lleó XIII (finals del segle XIX) fins a l'actual papa Francesc, tots els pontífexs han abordat aquesta qüestió i han dedicat moltes pàgines a presentar els fonaments del pensament cristià davant de les ideologies i moviments socials dels últims segles, explicant les paraules de Jesucrist sobre el valor central de l'ésser humà, com a fill de Déu i creat a la seva imatge per la seva gràcia i immens amor. També sobre les relacions humanes basades en la filiació divina i en la fraternitat. Se'n va ocupar, alhora, el Concili Vaticà II (1962-1965) en la Constitució *L'Església en el món actual*. A principis d'aquest segle, recollint tots aquests textos anteriors i facilitant una bona lectura i comprensió

d'aquesta qüestió tan complexa, es va publicar un COMPENDI DE LA DOCTRINA SOCIAL DE L'ESGLÉSIA que ofereix una visió àmplia de les preocupacions, les actituds i les accions que els catòlics han d'assumir com a pròpies perquè neixen dels mateixos evangelis. És just recordar la importància d'institucions d'Església que han desenvolupat una immensa tasca en el món cooperatiu i en l'atenció als marginats, sense sostre o amb condicions de vida excessivament precàries; també als ancians que viuen en solitud, als orfes abandonats i a les dones maltractades.

Per descomptat, no hi ha receptes senzilles a problemes complexos. L'Església ofereix l'essencial de la doctrina de Jesús, la caritat. En aquest sentit, el papa Benet ens recorda, en la seva encíclica *Déu és amor*: «Des del s. XIX s'ha plantejat una objecció contra l'activitat caritativa de l'Església, desenvolupada sobretot pel pensament marxista. Els pobres, es diu, no necessiten obres de caritat, sinó de justícia» (núm. 26). En diversos capítols el Papa respon aquesta objecció amb claredat i contundència. Acabo amb una referència ben propera: el llibre del director de Càritas, Rafael Allepuz, *Persones i treball* (1921) que recull admirablement la doctrina que ensenya l'Església sobre la persona, el treball i l'ideari cristià sobre aquestes qüestions.

Amb la meua benedició afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Reunió de treball de delegats de Mitjans de Comunicació

Els delegats de Mitjans de Comunicació de les diòcesis amb seu a Catalunya es van reunir, el passat 9 d'abril a Jorba, en una de les trobades periòdiques de coordinació que fan al llarg de l'any. Encapçalats pel bisbe de Lleida, Salvador Giménez, com a president del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS), van dedicar el matí a abordar diferents temes transversals relacionats amb la comunicació, que afecten els diferents bisbats,

com ara l'edició de la Memòria de l'Església del 2023. A la reunió també s'hi van afegir els responsables de Comunicació de Catalunya Sacra, per explorar conjuntament fórmules per fer arribar la feina de protecció i difusió del patrimoni cultural de l'Església que fa aquest projecte, en marxa des del 2012.

La jornada de treball va finalitzar amb un dinar de germanor cuinat per Mn. Enric Garcia a l'alberg de Sant Jaume de Jorba.

CERCA DE VOSOTROS

1 de mayo. Trabajo y caridad

Queridos diocesanos:

El día primero de mayo tiene una importancia relevante en nuestra sociedad. Se celebra el llamado Día del Trabajo o Fiesta de los Trabajadores y tiene repercusiones sociales en todo el mundo. El origen de la jornada se remonta a finales del siglo XIX, en plena revolución industrial y en una ciudad de Estados Unidos. Los sindicatos de los trabajadores promueven una huelga para reivindicar unas condiciones dignas de su tarea y son reprimidos por la fuerza pública causando la muerte a algunos de los manifestantes.

He descrito un resumen muy elemental del hecho para que no se nos olvide el motivo de la celebración. Tuvo mucha repercusión en los años posteriores y se ha escrito miles de páginas analizando el desarrollo del mundo capitalista y las consecuencias en las que estuvieron malviviendo millones de trabajadores. Sus luchas lograron modificar las condiciones laborales y la propiedad de los medios de producción buscó nuevas fórmulas para garantizar el sostenimiento del capital y el valor de la fuerza del trabajo. Ha evolucionado mucho desde entonces la percepción de las relaciones entre el capital y el trabajo humano. Desde el tremendo número de horas trabajadas a diario por cada uno o la explotación infantil, tantas veces condenada, hasta las condiciones actuales en las empresas donde se habla de la dignidad de la persona y del trabajo decente. Se ha dado un gran paso. Pero no está todo resuelto. Continuamente surgen nuevas formas de explotación de personas que son motivo de reflexión y de búsqueda de nuevas soluciones: los parados, los que no tienen papeles, los que carecen de subsidios, todavía el trabajo infantil en algunos países...

La Iglesia católica ha publicado muchos documentos con relación a este tema tan importante para el género humano. Desde León XIII (finales del siglo XIX) hasta el actual papa Francisco, todos los pontífices han abordado esta cuestión dedicando muchas páginas a presentar los fundamentos del pensamiento cristiano ante las ideologías y movimientos sociales de los últimos siglos explicando las palabras de Jesucristo en cuanto al valor central del ser humano, como hijo de Dios y creado a su imagen por su gracia e inmenso amor. También sobre las relaciones humanas basadas en la filiación divina y en la fraternidad. Se ocupó también el Concilio Vaticano II (1962-1965) en la Constitución *La Iglesia en el mundo actual*. A principios de este siglo, recogiendo todo lo anterior y facilitando una buena lectura y comprensión para esta compleja cuestión, se publicó un COMPENDIO DE LA DOCTRINA SOCIAL DE LA IGLESIA que ofrece una visión amplia de las preocupaciones, de las actitudes y de las acciones que los católicos deben asumir como propias porque nacen de los mismos textos de los evangelios. En este sentido cabe recordar la importancia de instituciones de Iglesia que han desarrollado una inmensa labor en el mundo cooperativo y en la atención a marginados, sin techo o con condiciones de vida excesivamente precarias; también a los ancianos que viven en soledad, a los huérfanos abandonados o a las mujeres maltratadas.

Desde luego no existen recetas sencillas para problemas complejos. La Iglesia ofrece lo esencial de la doctrina de Jesús, la caridad. En ese sentido el papa Benedicto nos recuerda en su encíclica *Dios es amor* lo siguiente: «Desde el s. XIX se ha planteado una objeción contra la actividad caritativa de la Iglesia, desarrollada sobre todo por el pensamiento marxista. Los pobres, se dice, no necesitan obras de caridad, sino de justicia» (núm 26). En varios capítulos responde el Papa a esta objeción con claridad y contundencia. Termina con una referencia cercana. Es el libro del director de Cáritas, Rafael Allepuz, *Persones i treball* (1921), que recoge admirablemente la doctrina que enseña la Iglesia sobre la persona, el trabajo, el ideario cristiano sobre estas cuestiones.

Con mi bendición afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Mantell blau i cor de plata per a la Soledat

La Mare de Déu de la Soledat va tornar a lluir, el passat 5 d'abril, en el tancament de l'any dedicat a aquesta icònica imatge de la Verge de l'església de la Sang, el mantell blau de Pasqua i una rèplica del cor de plata que va desaparèixer durant la Guerra Civil. El bisbe Salvador va presidir la Missa Pasqual en què els fidels van poder tornar a veure el mantell blau cel que havia vestit la imatge fins al 1931 i que ara s'ha recuperat després d'un procés de restauració. La Soledat també portava una rèplica del cor de plata d'orfebreria desaparegut el 1936 i que també s'estrenava en aquesta celebració. L'Eucaristia va ser solemnitzada pel Petit Cor de la Catedral de Lleida per posar la cirereta a un any in-

tens que havia arrencat amb la restauració del mantell que porta la Mare de Déu a la processó del Sant Enterrament, i que ja va poder lluir el Divendres Sant de 2023.

Els nens de Primera Comunió de l'Episcopal visiten el bisbe

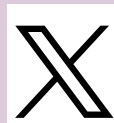
Un grup d'alumnes de quart de primària del Col·legi Episcopal de Lleida, que han rebut la Primera Comunió els dies 13 i 27 d'abril, van visitar el Palau Episcopal abans de combregar per primer cop i es van trobar amb el bisbe Salvador. Acompanyats dels seus professors i catequistes, van compartir una estona amb el prelat, que es va interessar per la seva catequesi i els va preguntar què significava per a ells rebre aquest sagrament. Els nens i nenes, il·lusionats per rebre Jesús, van traslladar al bisbe Salvador la seva voluntat de seguir creixent com a cristians més enllà d'aquest moment tan esperat.

Adoració al Santíssim a Sant Pere

Unes 150 persones adoren cada setmana el Santíssim Sagrament a l'església de Sant Pere i, un cop al mes, també fan una adoració nocturna per torns, de nou a dotze de la nit. La presidenta de la secció lleidatana de l'Adoració Nocturna Espanyola (ANE) i responsable de l'Adoració Diürna de la diòcesi considera «un privilegi» poder disposar d'una capella on el Santíssim està exposat ininterrompudament. La secció lleidatana té 140 anys i és la tercera que es va fundar a Espanya.

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

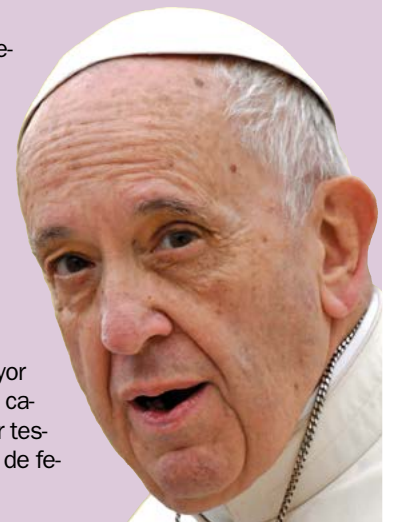

@Pontifex_es: «En aquest Any de l'Oració en preparació al Jubileu de 2025, desitjo convidar tots a intensificar especialment la participació en la Missa i l'oració per la missió evangelitzadora de l'Església» (3 de febrer).

@Pontifex_es: «La via de la Fraternitat Humana és un camí comú, un camí llarg i difícil, però és l'àncora de salvació amb la qual la nostra humanitat pot contrarestar els molts signes amenaçadors i els temps foscos que estem vivint» (4 de febrer).

@Pontifex_es: «Jesús ens revela que Déu no és un amo distant que ens parla des de dalt; per contra, és un Pare ple d'amor que es fa pròxim, que visita les nostres cases, que vol salvar i alliberar, sanar tot mal del cos i de l'esperit» (4 de febrer).

@Pontifex_es: «Que el Senyor ens ajudi a caminar junts pel camí de la fraternitat, per a ser testimonis creïbles de Déu» (4 de febrer).

Caminada de joves a Butsènit i preparatius pel Camí de Sant Jaume

Quarenta joves convocats per la Pastoral de Joves del Bisbat de Lleida van participar, el passat 6 d'abril, a la Caminada a Butsènit, que s'ha celebrat per segon any consecutiu. Nois i noies de diferents parròquies van anar des de la casa de l'Església fins a l'ermita de Butsènit passant pels aiguamolls de Rufeà.

D'altra banda, una quarantena de joves de Lleida que aquest estiu faran el Camí de Sant Jaume es van trobar el vespre del dia anterior a la Casa de l'Església convocats per la Pastoral de Joves per començar a preparar aquesta experiència vital, que es durà a terme

entre els dies 1 i 8 de juliol. El bisbe Salvador va resar amb els joves i els va donar ànims de cara a aquest pelegrinatge a Santiago.

Seròs celebra el Sant Àngel Gloriós

Seròs va celebrar, el passat 5 d'abril, la seva Festa Major que va comptar amb la presència del bisbe Salvador, que va presidir la missa i va participar en la processó del Sant Àngel. La celebració es va iniciar al matí amb el cant dels goigs en honor al Sant Àngel, que va donar lloc a la processó encapçalada pels joves que arriben a la majoria d'edat. L'alcalde de Seròs, Josep Antoni Romia, va fer lliurament al bisbe Salvador d'un medalló del patró del poble, el Sant Àngel Gloriós, i d'una reproducció de la porta d'entrada a Seròs.

Festa de la Divina Misericòrdia a la Catedral

Desenes de persones van assistir, el diumenge 7 d'abril, a la Catedral per a celebrar la Festivitat de la Divina Misericòrdia, que se celebra el diumenge després de Pasqua. Al llarg de la tarda es va exposar el Santíssim, es va resar el Sant Rosari, es va fer l'Acte de Consagració i es van imposar medalles en una acte organitzat per l'Apostolat de la Divina Misericòrdia. Tot seguit es va celebrar la Santa Missa per part del bisbe Salvador amb càntics a càrrec del Petit Cor de la Catedral i

amb la col·laboració de la Coral Mater Salvatoris.

Al final, es va venerar una relíquia de santa Faustina, coneguda com la missatgera de la Divina Mi-

sericòrdia. La santa va rebre revelacions místiques en què Jesús li va mostrar el seu cor i li va expressar el seu desig que s'establís aquesta festa.

REFLEXIONS

Lletres vives: la Paraula s'ha fet carn

Quina poca consciència tenim que Jesús, el Ressuscitat, és amb nosaltres. La trobada personal de Jesús amb cada amic i deïxible va esdevenir l'inici dels sacraments. Jesús era real, viu i present cada vegada que un cristià mantenia el seu lligam amb el Senyor. No calien paraules, els qui havien conegut i estimat Jesús eren capaços de fer present el Crist en els seus cors a partir de l'experiència de la seva fe. Perquè creien, Jesús continuava estant amb ells.

Traslladem ara a nosaltres aquella primigènia forma de tenir el Ressuscitat, viu i present. Sabem i creiem que trobem Jesús en els sacraments i d'una manera transparent en l'Eucaristia. En ella participem en la doble taula d'on prenem l'aliment: la taula de la Paraula i la taula del Cos i de la Sang del Senyor.

El Cos ens queda ben clar que el rebem, fent digestió del pa del Cel. La Sang ens queda més velada per les poques vegades que rebem la comunió amb les dues espècies. I la Paraula ens manca l'experiència de la seva vivència i actualitat. Quedem, sovint, mancats de la presència real i viva de Jesús quan se'ns proclamem les lectures. Que n'és de difícil viure la primera part de l'Eucaristia amb la plena consciència que és el Senyor qui parla i qui actua.

Quan escoltem que Jesús cura un cec, em desvetlla els ulls per veure'l; quan Jesús aixeca un invàlid és a mi que m'alça i em fa sortir del meu aclofament; quan perdona un pecador, m'allibera de l'esclavatge al mal; quan Jesús toca el leproso, em retorna la meua condició de sant, escollit per Déu com a fill estimat. Les paraules de l'Evangeli de Jesús no són lletres mortes, no m'expliquen el que va passar sinó que em fan a mi allò que Jesús mateix va fer.

Quan repetim en una i altra missa «digueu-ho només de paraula», fem un autèntica professió de fe. Quan Jesús parla, Jesús fa. Cada vegada que sentim la seva veu s'executa el pla salvífic del Pare. En la nostra religió el llamp i el tro no són la Paraula de Déu. La Paraula que li sentim dir a Déu és el meu nom. Jo visc perquè Jesús pronuncia cada dia el meu nom i em converteix en paraula que surt de la seva boca.

Mn. Valentí Alonso i Roig

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. □ Dilluns (litúrgia de les hores: 1a setmana) [1Jo 1,5-2,2 / SI 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg. terciària dominicana, dra. de l'Església i copatrona d'Europa; sant Robert, prev. cistercenc.

30. □ Dimarts [Fets 14,19-28 / SI 144 / Jo 14,27-31a]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep-Benet Cottolengo, prev. fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; santa Sofia, vg. i mr.

1. □ Dimecres [Fets 15,1-6 / SI 121 / Jo 15,1-8]. Sant Josep, obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

2. □ Dijous [Fets 15,7-21 / SI 95 / Jo 15,9-11]. Sant Atanasi (296-373), bisbe d'Alexandria i dr. de l'Església; Mare de Déu d'Araceli; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família, mr.

3. ■ Divendres [1Co 15,1-8 / SI 18 / Jo 14,6-14]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols; trobament de la Santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.

4. □ Dissabte [Fets 16,1-10 / SI 99 / Jo 15,18-21]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.; beat Ceferí Jiménez Malla (el Pelé).

5. □ Diumenge vinent, VI de Pasqua (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Fets 10,25-26.34-35.44-48 / SI 97 / 1Jo 4,7-10 (o bé: del diumenge VII: 1Jo 4,11-16) / Jo 15,9-17 (o bé, del diumenge VII: Jo 17,11b-19)]. Lleida: Beat Salvi Huix i Miralpeix, bisbe i màrtir; sant Àngel de Sicília, prevere carmelità; sant Amador, prevere i màrtir; sant Martí de Finjosa, bisbe; santa Irene, verge i màrtir (304), a Tessalònica.

Diumenge V de Pasqua (B)

COMENTARI

«La glòria del meu Pare és que doneu molt de fruit»

La temptació de tots nosaltres és creure que som capaços de fer el bé per les nostres forces, per les nostres capacitats. I no ens adonem, d'acord amb la imatge que fa servir Jesús, que la sarment si dona fruit no és per ella mateixa sinó perquè rep la saba del cep: *La sarment si no està en el cep, no pot donar fruit.* I Jesús ho aplica ja a nosaltres: *Tampoc vosaltres no podreu donar fruit si no esteu en mi.* O dit en forma positiva: *Qui està en mi i jo en ell dona molt de fruit, perquè sense mi, no podríeu fer res.* Aquesta ha de ser la nostra convicció profunda: tot el bé que fem és perquè estem units al Crist; per nosaltres sols som incapaçs de fer res. Es tracta d'estar en ell, de quedar-se en ell: Jesús empra diferents verbs per indicar la unió del creient amb ell. I com hi estem units? Escoltant la seva paraula i posant-la en pràctica (Jesús ho explicita de formes diverses a l'evangeli); unint-nos a través de l'amor, amb la participació en l'Eucaristia; per la fe en ell; sabent també que, de vegades, ens tocarà sofrir, com a la sarment quan l'esporguen. L'esporgar suposa dolor; però és per a donar encara més fruit. El mateix val per a nosaltres. Perquè el Senyor el que vol és que *donem fruit.* Per sis vegades en el fragment evangèlic d'avui parla de *donar fruit.* Al final ho resumeix en aquestes paraules: *La glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus,* és a dir, que seguiu el meu exemple com escau a uns deixebles. La primera lectura ens recorda que *l'Església vivia en pau, creixia, s'anava edificant i vivia constantment a la presència del Senyor.* Era una Església unida amb Crist! I Joan a la segona lectura ens diu clarament: *El seu manament és que creuem en el seu fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat: fe i amor.* Però ens adverteix: *que el nostre amor no sigui només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat.* I acaba dient: *Si complim els seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell.* És el que ens demanava Jesús a l'evangeli.

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 9,26-31)

En aquell temps, Saule arribà a Jerusalem, i allà intentava incorporar-se als creients, però ells no creien que s'hagués convertit, i tots el defugien. Llavors Bernabé el prengué pel seu compte, el presentà als apòstols, i els contà com, pel camí, el Senyor se li havia aparegut i li havia parlat, i amb quina valentia havia predicat a Damasc el nom de Jesús. Des d'aquell moment vivia amb ells a Jerusalem amb tota llibertat, predicava amb valentia el nom del Senyor, conversant i discutint amb els jueus de llengua grega. Aquests es proposaren de matar-lo, però els germans, que ho saberen, l'acompanyaren a Cesarea i el feren marxar a Tars. L'Església vivia en pau per tot Judea, Galilea i Samària. Així creixia, s'anava edificant, i vivia constantment a la presència del Senyor, confortada per l'Esperit Sant.

▶ Salm responsorial (21)

R. *En el Senyor s'inspirarà el meu himne el dia del gran aplec.*

Davant dels fidels oferiré els sacrificis promesos. / En menjaran els humils fins a saciar-se, / lloaran el Senyor els qui sincerament el busquen, / i diran: «Viviu per molts anys.» R.

Ho tindran present i es convertiran al Senyor / tots els països de la terra; / es prosternaran davant seu / gent de totes les nacions. / Fins les cendres de les tombes l'adoraran, / s'agenollaran davant seu els qui dormen a la pols. R.

Serà per a ell la vida que em dona, / els meus descendents li seran fidels. / Parlaran del Senyor a les generacions que vindran, / i anunciaran els seus favors als qui naixeran després, / i els diran: «El Senyor ha fet tot això.» R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 3,18-24)

Fillets, que el nostre amor no sigui només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat. Llavors coneixerem que ens mou la veritat i la nostra consciència es mantindrà en pau davant de Déu. Perquè si la nostra consciència ens acusa, pensem que Déu és més gran que la consciència, i que ell ho sap tot. Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat. El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat. Si complim els seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I, per l'Esperit que ens ha donat, coneixem que ell està en nosaltres.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 15,1-8)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo soc el cep veritable, i el meu Pare és el vinyater. La sarment que no dona fruit en mi el Pare la talla, i la que dona fruit, l'esporga i la neteja perquè encara en doni més. Vosaltres ja sou nets gràcies al missatge que us he anunciat. Estigueu en mi i jo en vosaltres. Així com la sarment, si no està en el cep, no pot donar fruit, tampoc vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi. Jo soc el cep, i vosaltres, les sarments. Qui està en mi i jo en ell dona molt de fruit, perquè sense mi no podríeu fer res. Si algú se separa de mi, és llançat fora, com ho fan amb les sarments, i s'asseca. Les sarments, un cop seques, les recullen, les tiren al foc i cremen. Si us quedeu en mi, i el que jo us he dit queda en vosaltres, podreu demanar tot el que desitgeu, i ho tindreu. La glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 9,26-31)

En aquellos días, llegado Pablo a Jerusalén, trataba de juntarse con los discípulos, pero todos le tenían miedo, porque no se fiaban de que fuera discípulo. Entonces Bernabé, tomándolo consigo, lo presentó a los apóstoles y él les contó cómo había visto al Señor en el camino, lo que le había dicho y cómo en Damasco había actuado valientemente en el nombre de Jesús. Saulo se quedó con ellos y se movía con libertad en Jerusalén, actuando valientemente en el nombre del Señor. Hablada y discutía también con los helenistas, que se propusieron matarlo. Al enterarse los hermanos, lo bajaron a Cesarea y lo enviaron a Tarso. La Iglesia gozaba de paz en toda Judea, Galilea y Samaria. Se iba construyendo y progresaba en el temor del Señor, y se multiplicaba con el consuelo del Espíritu Santo.

▶ Salmo responsorial (21)

R. *El Señor es mi alabanza en la gran asamblea.*

Cumpliré mis votos delante de sus fieles. / Los desvalidos comerán hasta saciarse, / alabarán al Señor los que lo buscan. / ¡Viva su corazón por siempre!

Lo recordarán y volverán al Señor / hasta de los confines del orbe; / en su presencia se postrarán / las familias de los pueblos. / Ante él se postrarán los que duermen en la tierra, / ante él se inclinarán los que bajan al polvo. R.

Mi descendencia lo servirá; / Hablarán del Señor a la generación futura, / Contarán su justicia al pueblo que ha de nacer: / «Todo lo que hizo el Señor.» R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 3,18-24)

Hijos míos, no amemos de palabra y de boca, sino de verdad y con obras. En esto conoceremos que somos de la verdad y tranquilizaremos nuestro corazón ante él, en caso de que nos condene nuestro corazón, pues Dios es mayor que nuestro corazón y lo conoce todo. Queridos, si el corazón no nos condena, tenemos plena confianza ante Dios. Cuando pidamos lo recibimos de él, porque guardamos sus mandamientos y hacemos lo que le agrada. Y este es su mandamiento: que creamos en el nombre de su Hijo, Jesucristo, y que nos amemos unos a otros, tal como nos lo mandó. Quien guarda sus mandamientos permanece en Dios, y Dios en él; en esto conocemos que permanece en nosotros: por el Espíritu que nos dio.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 15,1-8)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Yo soy la vid, y mi Padre es el labrador. A todo sarmiento que no da fruto en mí lo arranca, y a todo el que da fruto lo poda, para que dé más fruto. Vosotros ya estáis limpios por la palabra que os he hablado; permaneced en mí, y yo en vosotros. Como el sarmiento no puede dar fruto por sí, si no permanece en la vid, así tampoco vosotros, si no permanecéis en mí. Yo soy la vid, vosotros los sarmientos; el que permanece en mí y yo en él, ese da fruto abundante; porque sin mí no podéis hacer nada. Al que no permanece en mí lo tiran fuera, como el sarmiento, y se seca; luego los recogen y los echan al fuego, y arden. Si permanecéis en mí y mis palabras permanecen en vosotros, pedid lo que deseáis, y se realizará. Con esto recibe gloria mi Padre, con que deis fruto abundante; así seréis discípulos míos.»